

[Unmack.]

28. Februar 1938 har været afkontrolleret som arbejdsløse, ydes en Brændselshjælp paa 36 Kr. for Forsørgere og 24 Kr. for Ikke-Forsørgere, for saa vidt Kasserne træffer Bestemmelse derom. Mindretallet har dog, idet man mener, der bør tages ekstra Hensyn til trængende Familieforsørgere, i sit Ændringsforslags § 2 i nogen Grad imødekommet Regeringens Ønske ved at foreslaa, at der i Brændselshjælp betales 36 Kr. til forsikrede arbejdsløse, der er gifte og har Forsørgerpligt over for et eller flere Børn i Alderen under 18 Aar. Dernæst foreslaar vi, i vort Ændringsforslags § 3, for at der ikke skal øves Uret over for andre trængende. — hvad jeg stærkt fremhævede ved første Behandling —, at Kommunerne bemyndiges til paa samme Maade at yde Familieforsørgere en Brændselshjælp paa indtil 30 Kr., saafremt deres Indkomst ikke overstiger det Beløb, der ydes gifte Invalidere med Forsørgerpligt over for Børn. Dette giver ogsaa Udtryk for et Hensyn til, at de arbejdsløshedsforsikrede selv deltager i Udgifterne. Den ydede Brændselshjælp medfører ingen Virkning efter Forsørgsloven.

Dernæst foreslaar vi i § 4, at Statskassen afholder Udgiften i Henhold til § 1, da det er en Udgift, som Kommunerne slet ikke har nogen Indflydelse paa, og da vi mener, at Kommunerne let kan blive overbelastede.

I vort Ændringsforslags § 5, der indeholder Bestemmelser om Arbejdsløsheds-kassernes Udgift i Henhold til denne Lov, har vi accepteret Regeringsforslagets § 4.

Angaaende Udgifterne foreslaar vi i § 3, at Staten afholder Halvdelen, fordi vi anser dette for rimeligt; den anden Halvdel foreslaar vi fordelt med tre Tiendedele til Opholdskommunerne, tre Tiendedele til den fælles Udligningsfond og fire Tiendedele til mellemkommunal Refusion. Endelig foreslaar vi i § 7, at Loven træder i Kraft straks.

Jeg vil gerne meget anbefale, at man stemmer for dette Ændringsforslag.

Veistrup: Man kan ikke paastaa, at det Arbejde, der er gjort i det overvejende, regulerende Ting, virker særlig imponerende, for noget stort Resultat er der ikke kommet ud af det. For saa vidt kunde man lige saa godt nøjes med den Behandling, der er foregaaet i Folketinget; vi er ikke kommet et Skridt videre. Men naar baade Venstre og de Konservative paastaar, at Regeringspartierne ikke har vist noget

Hensyn, nogen Imødekommenhed, er det ikke rigtigt. Jeg vil vende Spørgsmaalet om og spørge: Paa hvilke Punkter har Oppositionspartierne vist Imødekommenhed over for det, der er vedtaget i Folketinget? Er der et eneste Punkt, om hvilket de har erklæret sig villige til at forhandle? Jeg spurgte i alt Fald uden at faa Svar under Udvalgsforhandlingerne, om de paa visse Punkter vilde gaa med til en Ændring, men der blev svaret nej, det vilde man ikke. Der var intet at gøre.

Jeg skal ikke komme ind paa nogen lang Redegørelse eller nogen lang Tale ved denne Lejlighed. Det er givet, at jeg maa anbefale, at man stemmer imod Venstres og de Konservatives Ændringsforslag, og at Lovforslaget vedtages uforandret, som det er vedtaget af Folketinget.

Venstre siger i Betænkningen, at Partiet er enig i Formaalet. Det maa være en kedelig Stilling at være enig i et Formaal, men ikke at kunne stemme for Loven; det er vist noget i Retning af, at man har Sympati, men ikke noget at have den i. Det vilde unægtelig have været bedre, om man i Stedet for at være enig i Formaalet havde stemt for Lovforslaget, saa kunde det endda med Hensyn til Enighed om Formaalet være, hvad det være vilde.

Saa nævner man atter Skellet med Hensyn til Brændselshjælpen til de arbejdsløse, idet man ønsker Skellet mellem arbejdsløshedsforsikrede og andre arbejdsløse, der trænger, slettet. Det synes at være svært at komme over det Skel; det har Venstre ikke kunnet, uagtet det er opretholdt og har eksisteret i mange, mange Aar. Jeg vil haabe, at man aldrig, naar der er Tale om den Slags, som der her er Tale om, vil slette Skellet mellem forsikrede og ikke forsikrede; jeg tror, det vilde være til ubodelig Skade, hvis man ikke respekterede den Arbejdsløshedsforsikring, der er etableret inden for Arbejderne, og anerkendte den store Part, som Arbejderne selv har betalt til denne Forsikring. Derfor er det rigtigt, at man ogsaa i dette Tilfælde bevarer dette Skel mellem forsikrede og ikke forsikrede.

Det er ikke os, der har indført det; det er rigtigt, som Ministeren forleden Dag sagde, at det har eksisteret altid, og ærede Medlemmer, som har siddet her i Landstinget i adskillige Aar, ved, at vi har etableret Masser af Skel — vi vedtager overhovedet ikke nogen social Lov eller Understøttelse uden Skel. Den ene Gang efter den anden sætter man det Skel, som